

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΙ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΓΡΗΣ

Γεννάριον πέμπτη κι' εικοστή
κι' άρχίζουν μπάλαι ξαυτοί.

Πούντος πεντακάσα κι' έδωδονταίξη.
πάλι με τήν Κρήτη συμφέρα θά τρέξη.

Φεύγουν φεύγουν, νά τα νάτα τά καρδιά μας τρεχάτα.

κατευόδιο, καρδιάκια, τόσας πίκρας ποτισμένα,
ύγουν φεύγουν μ' άγεράκι μυρωμένο κι' έλαφρό...
τα σκλάβων κι' έλευθέρων σηκωθήτε βουρκωμένα
τά 'δ'ητε πώς πετούνε 'στον πελάγου τόν άφρό.

Σπάξει κωμα δοξασμένο 'στό καθένα σας πλευρό,
πάρτε κτύπους τής καρδιάς μας νά τους κάνετε φτερά
και νά πάτε φτερωμένα τής γαλάζιας τού σταυρού
μέσ 'στ' άκοίμητα τής σκλάβας κι' αίματοβρέκτα νερά.

κατευόδιο, παλληκάρια και ναυτόπουλα τού στόλου,
ν' άράξετε 'στην Κρήτη νά 'γλυκοροδίξ' ημέρα,
ξινδεύει 'στ' άριμένα σας κι' ή ψυχή τού γένους όλου,
θ' πνιγμένη μέσ 'στους βούρκους ελαχτάρια γι' άέρα.

Κατευόδιο, καρδιάκια... τής φωτιάς σας κάθε σπιθα
πέφτει μέσα μας κι' άνάφτει τήν σβυσμένη μας καρδιά...
κατευόδιο, κατευόδιο... σού, σταυρέ, ξανάσθηθα
των Κανάρηδων εγγόνια, των Μισαούληδων παιδιά.

"Υμνοι τού Θεωορή με πλάγιο βαρύ.

Α'.

"Ας ψάλωμεν λοιπόν μεγαλυνάριον
'στόν μίγαν Θεωορήν τόν Καγιελάριον.
Ούτος εις τās παρούσας συμφοράς
έβραη προμερός παλληκάρια,
νίκηη 'στό Πανελλήνιον ήλλαξε
κι' όλων μας τόν άδόξαστο τόν ήλλαξε.

"Υμνώ τόν χειμάρθενον τόν γέροντα,
τόν φρένας τών φρονίμων παραφέροντα,
στενήν πολιορκίαν διαλύσαντα,
πολλά δέ τρομερά τσιλιπορτίσαντα,
τούτον τόν λαοπρόβλητον τόν μόνον
και νύν και 'στους αιώνας τών αίωνων.

"Υμνώ τόν Θεωορήν τής Καρκαλιού,
τήν μώνια τής Κορώνας και τούσραδίου,
πού με καρκαμπινίρους κερκόλου
έπόρθησε τού γένους τού Παλλαδίου,
νά σφαίξη δ' έμελίτσης πολλούς
ώς πρόβατον και Κρητικόν κυραδίον.

"Ετρόμαξαν έμπρός του κι' έρρικίασαν
αίμοχαρείς πολέμαρχοι και πρώτοι,

κι' ώς νεκρίων σουδάριον ώχρίσαν
τά ρόδα τής μορφής τού Μιστριώτη,
και τόσοι μετ' αυτού περιφανείς
έπεσαν κι' έπροσκύνησαν πρηνείς.

Λύσαν πολιορκίαν στυγεράν,
άνέκραν δ' όιος Μιστριώτης,
άκουσον τήν φωνήν τήν γειράν
και σβυσ τής καμίνου τήν πυράν
ώς όντως πυροσβέστης πατριώτης.

Εις μάτην, Μιστριώτη, τού λαλείς,
μακαίους τόν σκληρόν παρακαλείς,
άδικως τά ματάκια σου, καλή μου,
έμπρός 'στόν Κορδονάραγα λιγόνειο,
δ, τι και νά τού 'πή: δίν ήμερόνεις
άνήμερον θηριον τού πολέμου.

Δίν είναι τώρα τώρα 'στά σωστά του
δ λυρωτής και πρόμαχος τής Κρήτης,
κι' άδικως εξοδύεται 'μπροστά του
ή χάρης τής μορφής σου κι' ή γλυκύτης.

Και πύσει πρós Θεόν νά τόν ταράττη,
μήπως και με τά λόγια σου θυμώση,
και κατά σου, τής κήρας τής φιλάττης,
έντλάματα συλλήψεως έκδώση.